

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's	7
Waterwet	7
Ambtenarenrecht	9
Werkloosheid	10
Volksverzekeringen	10
Sociale zekerheid overig	11
TOZO, NOW, TOFA	11
Bestuursrecht overig	11
APV	11
Arbeidstijdenwet	13
AVG	13
Belastingdienst-Toeslagen	15
Wegenverkeerswet	17
Wet kinderopvang	18
Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven	19
Vreemdelingenrecht	20
Asiel	20
Vreemdelingenbewaring	20
Procesrecht	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 637

MK Rechtbank Midden-Nederland, 22-07-2022, UTR 22/2459

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, verweerder.

Awb 8:55b lid 1, 8:55d lid 3

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. zijn er door de uitspraken van de rechtbank en door het nog steeds uitblijven van beslissingen van het college inmiddels grote geldbedragen aan dwangsommen verbeurd, die het college aan eiser moet betalen. De rechtbank heeft in deze voorgeschiedenis aanleiding gezien om in deze zaak af te wijken van de reguliere wijze van het behandelen van een beroep over niet tijdig beslissen: de zaak is verwezen naar een meervoudige kamer, er is een zitting gehouden en de verantwoordelijk wethouder is opgeroepen om bij die zitting (verplicht) aanwezig te zijn. Verder heeft de rechtbank het college opgedragen om vóór de zitting een plan van aanpak op te stellen voor de afhandeling van de zaken van eiser. De rechtbank wil regie kunnen blijven voeren op het proces tussen het college en eiser. Zij doet uitspraak in deze zaak, waarbij zij een langere beslistermijn geeft, maar waarbij geen dwangsom zal worden opgelegd als die beslistermijn wordt overschreden. Gelijktijdig zal de rechtbank bepalen dat twee zaken van de andere lopende beroepen die eiser vanwege niet tijdig heeft ingesteld door een meervoudige kamer worden behandeld op een zitting. Voorafgaand aan deze zitting moet het college de rechtbank informeren hoe de zaken ervoor staan en of de beslistermijn in deze zaak en in de andere zaken gehaald wordt.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:2943](https://ecli.nl/RBMNE:2022:2943)

JnB 2022, 638

Rechtbank Midden-Nederland, 03-05-2022 (publ. 17-05-2022), UTR 21/3454-T

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

Awb 8:51a, 8:80a, 8:80b

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (hierna: Wet WIA)

FINALE GESCHILBESLECHTING. BURGERLUS. Uitkering op grond van Wet WIA. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder zich heeft mogen baseren op de medische beoordeling van de verzekeringsartsen van verweerder. De rechtbank ziet zelf geen aanleiding om een nader psychiatrisch onderzoek te gelasten. Eisers heeft verzocht om de gelegenheid te krijgen om zelf een nader psychiatrisch onderzoek te laten verrichten om haar beroepsgronden te onderbouwen, in het geval waarin de rechtbank daartoe niet overgaat. De rechtbank ziet aanleiding eiseres daartoe in de gelegenheid te stellen. In het licht van de goede procesorde moet iemand zijn beroepsgronden tijdig en adequaat onderbouwen, maar in dit geval is door eiseres een uitgebreid en principieel standpunt ingenomen over de zorgvuldigheid van verweerdens onderzoek en de noodzaak voor de rechtbank om een deskundige te benoemen. Tegen deze achtergrond is het voorstelbaar dat eiseres het oordeel van de rechtbank daarover eerst afwacht, ook omdat het zelf laten verrichten van psychiatrisch onderzoek kostbaar is. Eiseres krijgt nu dus alsnog de kans dat onderzoek op eigen gelegenheid te laten verrichten, waarvoor de rechtbank het onderzoek zal heropenen. De rechtbank sluit hierbij zoveel mogelijk aan bij de bepalingen in Algemene wet bestuursrecht, in het bijzonder artikel

8:51a, artikel 8:80a en artikel 8:80b van de Awb.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1721](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 639

MK ABRS, 20-07-2022, 202105268/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, appellant sub 1.

Awb 5:46, 5:51

BESTUURLIJKE BOETE. De dertienwekentermijn van artikel 5:51 van de Awb is een termijn van orde, zodat aan de overschrijding daarvan geen consequenties zijn verbonden.

Verwijzing naar de uitspraak van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2831](#). I.c. wordt geen aanleiding gezien tot een ander oordeel te komen. Weliswaar heeft de Afdeling in de uitspraak van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1730](#), in navolging van de uitspraak van de CRvB van 9 juli 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#), overwogen dat een belanghebbende niet langer door de bestuursrechter wordt tegengeworpen dat het bezwaar niet tijdig was, maar die situatie is niet vergelijkbaar met dit geval. In die uitspraken is ten gunste van belanghebbenden teruggekomen van de vaste rechtspraak dat bezwaar- en beroepstermijnen van openbare orde zijn. Daaruit kan niet de gevolgtrekking worden gemaakt dat ten nadele van een bestuursorgaan moet worden teruggekomen van het oordeel dat de dertienwekentermijn een termijn van orde is.

[ECLI:NL:RVS:2022:2057](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wet Kinderopvang” (JnB 2022, 656).

JnB 2022, 640

ABRS, 27-07-2022, 202104551/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Arbeidstijdenwet (Atw) 4:3 lid 1

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit vervoer (wegvervoer) 2016 (Beleidsregel)

BESTUURLIJKE BOETE. ARBEIDSTIJDENWET. MATIGING. ONEVENREDIGHEID. Boete van € 20.750,00 wegens het niet-registreren van de rust- en arbeidstijden op grond van de Atw. I.c. bestaat aanleiding de boete te matigen. Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 27 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:170](#), bestaat reden tot matiging van de opgelegde boete als op basis van de door de beboete werkgever overgelegde financiële gegevens moet worden geoordeeld dat hij door de opgelegde boete onevenredig wordt getroffen. De rechtbank heeft terecht geen aanleiding gezien om de boete om die reden te matigen, omdat [appellant] in beroep geen volledig beeld van zijn financiële situatie heeft laten zien. In hoger beroep heeft [appellant] echter wel gegevens overgelegd over zijn financiële situatie. Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellant] met deze gegevens

aangetoond dat zijn financiële draagkracht op dit moment niet toereikend is om de volledige boete te betalen. De betalingsregeling die de minister heeft aangeboden, houdt in dat [appellant] vijf jaar € 346,00 per maand moet betalen. Dat vindt de Afdeling een te lange termijn om de boete naar draagkracht te voldoen. Daarom wordt [appellant] door de opgelegde boete onevenredig getroffen. De Afdeling is van oordeel dat aanleiding bestaat de boete te matigen met 50%, tot een bedrag van € 10.375,00.

[ECLI:NL:RVS:2022:2158](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Arbeidstijdenwet” (JnB 2022, 651).

JnB 2022, 641

MK ABRS, 27-07-2022, 202104907/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Schouwen-Duiveland, appellant sub 2.

Awb 4:94

VERBEURTE EN INVORDERING. LAST ONDER DWANGSOM. I.c. heeft de rechtbank vastgesteld dat er geen controles zijn uitgevoerd in de periode direct na het verstrijken van de begunstigingstermijn, waarin volgens het college de dwangsommen van rechtswege tot het maximum zijn verbeurd. Dit betekent niet dat daardoor gedurende die periode per definitie geen dwangsommen kunnen zijn verbeurd. Voor het verbeuren van een dwangsom in die periode is wel vereist dat het college aannemelijk maakt dat de overtreding van de last in die periode voortduurde. Voorwaarde daarvoor is dat op grond van feiten en omstandigheden zoals die tijdens latere controles zijn geconstateerd aannemelijk is dat ten tijde van die controles niet aan de last werd voldaan en dat de periode waarin er geen controles hebben plaatsgevonden niet zodanig lang is dat niet kan worden uitgesloten dat de overtreding tussentijds beëindigd is geweest.

[ECLI:NL:RVS:2022:2177](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 642

MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-07-2022 (publ. 26-07-2022), 21/2764

college van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1 lid 1, lid 3, 2.1 lid 1, 2.33

WABO(-milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. Afwijzing verzoek om intrekking omgevingsvergunning voor windpark in verband met het Nevele-arrest (HvJ EU 25-06-2020, [ECLI:EU:C:2020:503](#)). I.c. wordt geoordeeld dat de algemene regels voor windturbines in de paragrafen 3.2.3 van het Activiteitenbesluit milieubeheer en de Activiteitenregeling milieubeheer, voor zover deze van toepassing zijn op windturbineparken, wegens strijd met het Unierecht buiten toepassing moeten worden gelaten, maar dat daaruit niet volgt dat de

omgevingsvergunning in strijd is met het Unierecht. Verwijzing naar ABRS 30-06-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1395](#). Het betoog van eiseres dat de omgevingsvergunning wegens strijd met het Unierecht moet worden ingetrokken, slaagt niet.

[...] 2. Het college heeft op 20 september 2017 een omgevingsvergunning verleend voor de realisatie en exploitatie van vier windturbines ten behoeve van het windpark de Rietvelden (de omgevingsvergunning). De omgevingsvergunning is verleend voor de activiteiten bouwen, aanleggen, afwijken van het bestemmingsplan en het verrichten van een andere activiteit waarvoor een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM) nodig is.¹ De omgevingsvergunning is als gevolg van de uitspraak van 7 augustus 2019 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) onherroepelijk geworden.²

[...] 2.1. Op 25 juni 2020 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) het zogenoemde Nevele-arrest gewezen.³ In dit arrest oordeelde het Hof in een zaak over de verlening van een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw en exploitatie van een windturbinepark in België dat voor een aantal windturbinenormen op grond van de Europese richtlijn voor Strategische Milieubeoordeling⁴ (SMB-richtlijn) een milieubeoordeling had moeten worden gemaakt en dat dit ten onrechte was nagelaten. In Nederland heeft dit geleid tot een aantal uitspraken van de Afdeling, waaronder de uitspraak Windpark Delfzijl.⁵

2.2. Naar aanleiding van het Nevele-arrest hebben eisers het college verzocht om intrekking van de omgevingsvergunning omdat deze in strijd met de SMB-richtlijn tot stand is gekomen.

[...] 8.1. Bij de beoordeling is de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2021 (Windpark Delfzijl) van belang.¹¹ De Afdeling gaat in die uitspraak in op de gevolgen van het Nevele-arrest voor de algemene regels voor windturbines in de paragrafen 3.2.3 van het Activiteitenbesluit milieubeheer¹² en de Activiteitenregeling milieubeheer¹³ (de windturbinebepalingen). Naar het oordeel van de Afdeling zijn de windturbinebepalingen een plan of programma in de zin van artikel 2, onder a, van de SMB-richtlijn. Dat betekent dat een milieubeoordeling op grond van de SMB-richtlijn had moeten worden gemaakt voordat de windturbinebepalingen werden vastgesteld. Dat is niet gebeurd. Daarom oordeelde de Afdeling dat de windturbinebepalingen in strijd zijn met het Unierecht. Daarbij gaat het om de windturbinebepalingen voor zover deze van toepassing zijn op windparken (drie of meer windturbines).

8.2. Gelet op het voorgaande moeten de windturbinebepalingen, voor zover deze van toepassing zijn op windturbineparken, naar het oordeel van de rechtbank wegens strijd met het Unierecht buiten toepassing worden gelaten. Daaruit volgt echter niet dat de omgevingsvergunning in strijd is met het Unierecht. De omgevingsvergunning is namelijk geen plan of programma in de zin van de SMB-richtlijn. De SMB-richtlijn verplicht dus niet tot het opstellen van een milieubeoordeling voorafgaand aan het verlenen van de omgevingsvergunning. De omgevingsvergunning valt wel onder de reikwijdte van de m.e.r.-richtlijn.¹⁴ Bij de verlening van de omgevingsvergunning is voldaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit de m.e.r.-richtlijn doordat een vormvrije m.e.r.-beoordeling is uitgevoerd.¹⁵ De omgevingsvergunning is dus niet in strijd met het Unierecht. Het betoog van eiseres dat de omgevingsvergunning wegens strijd met het Unierecht moet worden ingetrokken, slaagt dan ook niet.

[...] 8.4. Het voorgaande neemt niet weg dat er bij de verlening van de omgevingsvergunning vanuit is gegaan dat vergunninghoudster zich bij de bouw en het gebruik van het windturbinepark moet houden aan de voor haar rechtstreeks werkende windturbinebepalingen. Vergunninghoudster mag niet in strijd handelen met die bepalingen. Sinds het Nevele-arrest en de Windpark Delfzijluitspraak is het echter de vraag of het windturbinepark door middel van handhaving zou kunnen worden

gedwongen om zich te houden aan bepalingen die in strijd zijn met het Unierecht. De windturbinebepalingen moeten ten aanzien van windparken immers buiten toepassing worden gelaten wegens strijd met het Unierecht. Er is een rechtsvacuüm ontstaan met betrekking tot de windturbinenormen voor bestaande windparken.

8.5. Naar het oordeel van de rechtbank verplicht het Unierecht het college er niet toe om dit rechtsvacuüm op te lossen door de omgevingsvergunning in te trekken. Op grond van het beginsel van de loyale samenwerking in artikel 4, derde lid, van het VEU zijn lidstaten verplicht om de onwettige gevolgen van een schending van het Unierecht ongedaan te maken. De lidstaten hebben vrijheid bij de wijze waarop zij deze verplichting invullen. Het college heeft er terecht op gewezen dat het niet bevoegd is om de strijdigheid met het Unierecht op te heffen. Ten tijde van het bestreden besluit was bekend dat het Rijk een plan-MER laat opstellen met het oog op nieuwe, nog op te stellen regels voor windturbineparken. Ook was ten tijde van het bestreden besluit bekend dat er in afwachting van die nieuwe regels een tijdelijke overbruggingsregeling zou komen met tijdelijke milieuregels voor bestaande windturbineparken.¹⁷ Daarmee zou het rechtsvacuüm ongedaan worden gemaakt. Het college heeft er ook terecht op gewezen dat het uitgangspunt in het Europese recht is dat de rechtszekerheid van degene die een onherroepelijke vergunning heeft, moet worden beschermd. In de arresten die eiseres noemt zijn uitzonderingen aan de orde waarin toch kan (of moet) worden teruggekomen op een definitief geworden besluit. Die arresten hebben echter betrekking op besluiten die zelf in strijd zijn met het Unierecht. Dat is hier niet aan de orde omdat de omgevingsvergunning zelf niet in strijd is met het Unierecht. Het college is terecht tot de conclusie gekomen dat het Unierecht niet vereist dat de omgevingsvergunning wordt ingetrokken. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2022:2833](#)

JnB 2022, 643

Rechtbank Limburg, 11-07-2022 (publ. 18-07-2022), ROE 21/28

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Venray, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a en sub 3

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning voor zonnepark. I.c. heeft verweerder in de omstandigheid dat de zonnepanelen op een landbouwperceel zullen worden gerealiseerd terecht geen aanleiding gevonden de omgevingsvergunning te weigeren. De genoemde beleidsstukken van de verschillende overheden bevatten niet een verplichting voor verweerder om bij een omgevingsvergunningaanvraag de in die plannen geformuleerde voorkeur voor het plaatsen van zonnepanelen op daken te volgen. Dat het beleid een voorkeursvolgorde bevat, betekent niet dat een zonnepark op landbouwgronden in strijd is met dat beleid. Het beleid zegt immers niet dat een zonnepark niet op landbouwgronden mag. Het uitzicht verslechtert i.c. niet in die mate dat verweerder de omgevingsvergunning had moeten weigeren. Het bestreden besluit kan voor zover in de omgevingsvergunning ten aanzien van vleermuizen, de das en broedvogels geen mitigerende maatregelen zijn voorgeschreven, niet in stand blijven. De rechtbank voorziet zelf in de zaak door de mitigerende maatregelen die in de ruimtelijke onderbouwing staan vermeld als voorschriften aan de omgevingsvergunning te verbinden.

[ECLI:NL:RBLIM:2022:5209](#)

JnB 2022, 644

MK ABRS, 27-07-2022, 202004926/1/R4

college van gedeputeerde staten van Limburg.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet milieubeheer 7.2 lid 1 aanhef en onder a en lid 3

Besluit milieueffectrapportage 2 lid 1, onderdeel C categorie 21.6 (hierna: categorie C21.6)

WABO-milieu. Milieueffectrapportage. I.c. wordt geoordeeld dat uit de beschrijvingen van het college en RMS van de processen binnen de inrichting volgt dat er diverse van elkaar te onderscheiden proceseenheden zijn. Die eenheden zijn functioneel met elkaar verbonden omdat het outputmateriaal van één eenheid, wordt gebruikt als inputmateriaal voor een volgende eenheid. De verscheidene eenheden dragen daarmee samen bij aan de eindproducten. De mededeling van het college en RMS dat er tussen de verscheidene proceseenheden opslagfaciliteiten en buffers zijn aangebracht, zodat als één proceseenheid stilvalt, de andere eenheden kunnen doorgaan, doet niet af aan de functionele verbondenheid tussen de hiervoor genoemde proceseenheden, doordat zij alle bijdragen aan het fabriceren van de eindproducten. Tot slot worden er geen aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat categorie C21.6 zo moet worden uitgelegd dat elke proceseenheid functioneel moet zijn verbonden met alle andere proceseenheden. De conclusie is dat de door RMS op te richten inrichting moet worden aangemerkt als een geïntegreerde chemische installatie, als bedoeld in categorie 21.6 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit mer. Dat betekent dat voorafgaand aan de aanvraag om omgevingsvergunning een milieueffectrapport had moeten worden gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2022:2157](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 27-07-2022, 202005329/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:2150](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Overijssel, 25-07-2022 (publ. 26-07-2022), ZWO 21/1210 en ZWO 21/1295

([ECLI:NL:RBOVE:2022:2173](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 645

MK ABRS, 27-07-2022, 202103884/1/R1

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland.

Waterwet 2.1, 6.21

Awb 8:69a

WATERWET. RELATIVITEITSVEREISTE. Watervergunning. I.c. staat het relativiteitsvereiste niet aan vernietiging van de watervergunning in de weg. Aangezien op basis van de beschikbare stukken niet kan worden uitgesloten dat de in de Poldersloot geloosde PFOS de

eigendommen van RichPort en andere bereikt, kan naar het oordeel onder de gegeven omstandigheden in dit geval niet worden geoordeeld dat artikel 2.1 van de Waterwet kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van RichPort en andere.

Besluit waarbij het college een watervergunning verleend voor het brengen van stoffen, afkomstig van een gronddepot voor schone en verontreinigde grond, in een oppervlaktewaterlichaam. [...]

Beoordeling van het hoger beroep

5. RichPort en andere betogen dat de rechtbank, door te overwegen dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan vernietiging van het besluit op bezwaar, heeft miskend dat de algemene norm 'voorkomen van waterverontreiniging en verspreiding van Zeer Zorgwekkende Stoffen door water in het milieu' is verweven met het belang van RichPort en andere. [...]

5.1. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appelland door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van de appelland.

5.2. In haar overzichtsuitspraak over het relativiteitsvereiste van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), heeft de Afdeling overwogen dat appellanden, ook afhankelijk van de norm op de schending waarvan zij zich beroepen, tegen een omgevingsrechtelijk besluit kunnen opkomen met het oog op hun belang om gevrijwaard te blijven van aantasting van hun woon-, leef-, werk- en/of ondernemersklimaat.

Artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Waterwet strekt tot bescherming en verbetering van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen. Wanneer niet onaannemelijk is dat ten gevolge van het verlenen van de lozingsvergunning effecten op de dichtbij de poldersloot liggende gronden en watergangen van RichPort en andere kunnen plaatsvinden, strekt artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Waterwet mede tot bescherming van hun belangen.

5.3. De bij Richport en andere in eigendom zijnde percelen en watergangen zijn zuidwestelijk gelegen ten opzichte van de poldersloot waarin wordt geloosd. Niet in geschil is dat de poldersloot door middel van duikers in directe verbinding staat met andere watergangen in Schiphol-Rijk, waaronder de watergangen die in eigendom zijn van Richport en andere. Het college stelt zich op het standpunt dat het door de noordoostelijke stroomrichting van het oppervlaktewater in de Haarlemmermeerpolder onwaarschijnlijk is dat de geloosde stoffen zich zullen verspreiden naar watergangen ten zuidwesten van het lozingspunt. Dat is volgens het college temeer zo, omdat alleen bij neerslag zal worden geloosd vanuit het bassin en de maalcapaciteit van het gemaal Bolstra dan wordt verhoogd. Dit gemaal zorgt er voor dat het oppervlaktewater in noordoostelijke richting van de percelen van Richport en andere vandaan wordt afgevoerd. Mocht er in het onwaarschijnlijke geval toch water uit de poldersloot in de watergangen en langs de percelen van Richtport en andere stromen, dan kan volgens het college vanwege de bolle grondwaterstand geen inzijing plaatsvinden in de naast de watergangen gelegen percelen, omdat water van hoog naar laag stroomt.

5.4. De Afdeling stelt vast dat de te beantwoorden vraag of verspreiding van verontreiniging naar de watergangen en percelen van Richport en andere door de vergunde lozingen in de poldersloot mogelijk is, bijzonder complex is. RichPort en andere en het college hebben hun uitvoerig gemotiveerde uiteenzettingen niet gestaafd met een deskundigenbericht. In het licht van wat partijen naar voren hebben gebracht over onder meer de stroomrichting van het oppervlaktewater in de polder, de werking van de gemalen, de bodemopbouw en de werking van het grond- en

oppervlaktewatersysteem, is de Afdeling van oordeel dat zonder nader onderzoek van een deskundige niet kan worden vastgesteld of de te lozen stoffen in contact kunnen komen met de eigendommen van RichPort en andere. Aangezien op basis van de beschikbare stukken evenwel niet kan worden uitgesloten dat de in de Poldersloot geloosde PFOS de eigendommen van RichPort en andere bereikt, kan naar het oordeel onder de gegeven omstandigheden in dit geval niet worden geoordeeld dat artikel 2.1 van de Waterwet kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van RichPort en andere. Het relativiteitsvereiste staat daarom niet aan vernietiging van de watervergunning in de weg. De rechtbank heeft dat niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:2178](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 646

MK CRvB, 14-07-2022 (publ. 26-07-2022), 21/1287 AW, 21/1920 AW, 21/2018 AW

staatssecretaris van Defensie.

Ambtenarenwet (AW) 115 lid 1, 116a

Wachtgeldbesluit burgerlijke ambtenaren defensie (Wbad) 13 lid 1, 14 lid 1

AMBTENARENRECHT. WACHTGELD. Nu betrokkene heeft nagelaten om mededeling te doen van de hogere bezoldiging, is door zijn toedoen teveel wachtgeld betaald. Dit betekent dat de staatssecretaris bevoegd was om het teveel betaalde wachtgeld terug te vorderen.

Raad: [...] 4.7. Tussen partijen is niet in geschil dat betrokkene bij zijn verzoek om wachtgeld heeft gemeld dat hij met ingang van 1 oktober 2007 een vaste aanstelling heeft met een bezoldiging van € 2.920,64. Uit de loonstroken van betrokkene blijkt onmiskenbaar dat de bezoldiging in de periode van januari 2016 tot en met september 2018 hoger was dan het door hem opgegeven bedrag, in meerdere maanden zelfs aanzienlijk hoger. Uit artikel 14, eerste lid, van het Wbad vloeit voort dat betrokkene verplicht is van deze extra inkomsten opgave te doen. Deze extra inkomsten dienen immers op grond van artikel 13, eerste lid, van het Wbad, te worden verrekend met het wachtgeld. Betrokkene is in het besluit van 6 november 2007 ook expliciet op deze verplichting geweest.

4.8. Nu betrokkene heeft nagelaten om mededeling te doen van de hogere bezoldiging, is door zijn toedoen teveel wachtgeld betaald. Dit betekent dat de staatssecretaris ook bevoegd was om het teveel betaalde wachtgeld over de periode van januari 2016 tot en met september 2018 van betrokkene terug te vorderen. Verder volgt hieruit dat de beroepsgrond van betrokkene dat de staatssecretaris niet bevoegd was tot terugvordering, omdat hij niet wist of redelijkerwijs kon weten dat teveel wachtgeld is betaald, niet slaagt.

4.9. De subsidiaire beroepsgrond van betrokkene dat de terugvordering te hoog is omdat hij ten onrechte dubbel belasting betaalt over het bedrag van € 5.147,65, slaagt evenmin. De staatssecretaris is wettelijk verplicht om over de nabetaling van € 5.147,65 loonheffingen in te houden en af te dragen. Als hierdoor of door de bruto terugvordering van dat bedrag teveel loonheffing zou zijn ingehouden en afgedragen, zoals hij stelt, kan hij zich hiervoor tot de fiscus wenden.

4.10. Uit 4.1 tot en met 4.9 volgt dat het hoger beroep van de staatssecretaris slaagt en het incidenteel hoger beroep van betrokkene niet slaagt. Dit betekent dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:1644](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 14 juli 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1642](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2022, 647

MK CRvB, 14-07-2022 (publ. 22-07-2022), 21/1571 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 2 lid 1, 30a

WW. INSCHRIJVING BRP. Waar appellant woont als bedoeld in artikel 2 van de WW is voor de toepassing van artikel 30a van de WW niet relevant. Relevant is of appellant staat ingeschreven in de BRP met een adres in Nederland. Dat was ten tijde van de toekenning van de WW-uitkering niet het geval en dat is door appellant ook niet binnen de geboden termijn hersteld, zodat het Uvw was gehouden de WW-uitkering van appellant op te schorten.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1623](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 648

CRvB, 14-07-2022 (publ. 26-07-2022), 21/2582 AKW

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 14 lid 3

KINDERBIJSLAG. Tussen partijen is in geschil of appellante met een verdergaande terugwerkende kracht dan één jaar voorafgaande aan de aanvraag recht heeft op kinderbijslag. Appellante heeft in april 2020 opnieuw kinderbijslag aangevraagd. Hierdoor is artikel 14, derde lid, van de AKW van toepassing. Op grond van die bepaling kan het recht op kinderbijslag niet vroeger ingaan dan één jaar voorafgaand aan de eerste dag van het kwartaal waarin de aanvraag werd ingediend. Sinds 1 januari 2016 is het niet meer mogelijk om voor bijzondere gevallen een uitzondering te maken.

Artikel 14, derde lid, van de AKW is met de Verzamelwet SZW (Stb. 2015, 464) gewijzigd. Uit de memorie van toelichting blijkt waarom de wetgever de bevoegdheid van de Svb om met meer dan één jaar terugwerkende kracht kinderbijslag toe te kennen, heeft laten vervallen. De reden daarvoor is dat de uitvoeringskosten in geen verhouding staan tot het aantal personen dat op dat moment voordeel had van die bepaling. Het gaat om circa 150 onderzoeken en enkele

tientallen bezwaarzaken per jaar, terwijl slechts in een beperkt aantal gevallen langer dan een jaar met terugwerkende kracht wordt uitbetaald. De wijziging leverde behalve een vereenvoudiging ook een kleine besparing op de uitvoeringskosten op. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1643](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 649

MK CRvB, 12-07-2022 (publ. 25-07-2022), 21/3888 TOZO

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Participatiewet (PW) 15, 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. VOORLIGGENDE VOORZIENING. Volgens vaste rechtspraak (onder meer de uitspraak van 18 september 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BX7603](#)) is studiefinanciering op grond van de Wsf 2000 aan te merken als een voorliggende voorziening die, gezien haar aard en doel, wordt geacht voor de betrokkene toereikend en passend te zijn. Dat die studiefinanciering (geheel) in de vorm van een rentedragende lening wordt verstrekt, maakt dit niet anders. Dit betekent dat het college terecht heeft geconcludeerd dat artikel 15 van de PW in de weg stond aan verlening van algemene bijstand op grond van de Tozo aan appellant. Beroep van appellant op het discriminatieverbod van artikel 14 van het EVRM en artikel 26 van het IVBPR en het evenredigheidsbeginsel van artikel 3:4 van de Awb komt er in wezen op neer dat het college artikel 15 van de PW buiten toepassing had moeten laten slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1602](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2022, 650

MK ABRS, 20-07-2022, 202101607/1/A3

burgemeester van Nijmegen.

Algemene Plaatselijke Verordening voor de gemeente Nijmegen (APV) 1.11, 2.3.1.1, 2.3.16, 2.3.1.8, 2.3.1.10

APV. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. GEWIJZIGDE EXPLOITATIE. I.c. kon het voor [appellante] vooraf niet duidelijk zijn dat het toetreden van een vennoot zou leiden tot een gewijzigde exploitatie op grond waarvan de exploitatievergunning van rechtswege vervalt. Onder deze omstandigheden is toepassing van artikel 2.3.1.10, eerste lid, aanhef en onder b,

van de APV in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en dient die bepaling daarom buiten toepassing te worden gelaten. Dat betekent dat de exploitatievergunning niet van rechtswege is vervallen en dat de burgemeester ten onrechte een last onder bestuursdwang heeft opgelegd.

[...] Bij besluit van 28 februari 2019 heeft de burgemeester een last onder bestuursdwang aan [appellante] opgelegd om de exploitatie van [bedrijf] te beëindigen en beëindigd te houden.

[...] 2. Partijen verschillen van mening of het toetreden van een extra vennoot leidt tot een 'gewijzigde exploitatie' als bedoeld in artikel 2.3.1.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de APV. [appellante] betoogt dat er slechts sprake van een gewijzigde exploitatie kan zijn bij een wijziging van haar feitelijke activiteiten. Daar is volgens [appellante] geen sprake van, omdat er slechts een extra vennoot is toegetreden.

[...] 4.1. In de APV is geen definitie opgenomen van 'gewijzigde exploitatie' en een toelichting op artikel 2.3.1.10 van de APV ontbreekt. Ook in de exploitatievergunning staat niet wat onder 'gewijzigde exploitatie' moet worden verstaan. In de toelichting bij de exploitatievergunning staat alleen: "De vergunning vervalt, indien: er sprake is van een gewijzigde exploitatie, waarvoor geen nieuwe vergunning is aangevraagd". De rechtbank is aangesloten bij de definitie die in het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal van 'exploiteren' wordt gegeven: "een bezit gebruiken om er voordeel uit te trekken". Deze definitie biedt naar het oordeel van de Afdeling voor dit geval onvoldoende duidelijkheid. Bovendien zou op grond van het normale spraakgebruik bij 'gewijzigde exploitatie' eerder gedacht worden aan een wijziging van feitelijke activiteiten van een horecaonderneming, bijvoorbeeld van een restaurant naar een café, dan aan een wijziging van de exploitant(en). Deze gedachte wordt versterkt door de systematiek van de APV, waarin de woorden 'exploitant' en 'exploitatie' naast elkaar worden gebruikt. Zo maakt de APV in artikel 2.3.1.6, vierde lid, aanhef en onder a en b, bij de aanvraag van een exploitatievergunning een onderscheid tussen enerzijds de 'opgaaf van de personalia en het adres van de exploitant' en anderzijds de 'opgaaf van de aard en exploitatiewijze van de inrichting'. Dat onderscheid komt ook terug in artikel 2.3.1.10, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de APV. Daarin staat onder b dat de vergunning vervalt als er sprake is van een gewijzigde exploitatie, waarvoor geen nieuwe vergunning is aangevraagd. Onder c staat dat de vergunning vervalt als de exploitant die hoedanigheid heeft verloren. Dat doet dus ook vermoeden dat het toetreden van een extra vennoot niet aangemerkt kan worden als 'gewijzigde exploitatie'. Ook de omstandigheid dat artikel 2.3.1.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de APV met ingang van 25 december 2019 is gewijzigd in: "De vergunning vervalt, indien: er sprake is van een gewijzigde exploitant, die geen nieuwe vergunning heeft aangevraagd" draagt bij aan dit vermoeden.

4.2. Gelet op wat onder 4.1 is overwogen, is de Afdeling van oordeel dat het voor [appellante] vooraf niet duidelijk kon zijn dat het toetreden van een vennoot zou leiden tot een gewijzigde exploitatie op grond waarvan de exploitatievergunning van rechtswege vervalt. Onder deze omstandigheden is toepassing van artikel 2.3.1.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de APV in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en dient die bepaling daarom buiten toepassing te worden gelaten. Dat betekent dat de exploitatievergunning niet van rechtswege is vervallen en dat de burgemeester ten onrechte een last onder bestuursdwang heeft opgelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:2074](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB 2022, 651

ABRS, 27-07-2022, 202104551/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Arbeidstijdenwet (Atw) 4:3 lid 1

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit vervoer (wegvervoer) 2016 (Beleidsregel)

ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. MATIGING. ONEVENREDIGHEID. Boete van € 20.750,00 wegens het niet-registreren van de rust- en arbeidstijden op grond van de Atw. I.c. bestaat aanleiding de boete te matigen. Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 27 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:170](#), bestaat reden tot matiging van de opgelegde boete als op basis van de door de beboete werkgever overgelegde financiële gegevens moet worden geoordeeld dat hij door de opgelegde boete onevenredig wordt getroffen. De rechtbank heeft terecht geen aanleiding gezien om de boete om die reden te matigen, omdat [appellant] in beroep geen volledig beeld van zijn financiële situatie heeft laten zien. In hoger beroep heeft [appellant] echter wel gegevens overgelegd over zijn financiële situatie. Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellant] met deze gegevens aangetoond dat zijn financiële draagkracht op dit moment niet toereikend is om de volledige boete te betalen. De betalingsregeling die de minister heeft aangeboden, houdt in dat [appellant] vijf jaar € 346,00 per maand moet betalen. Dat vindt de Afdeling een te lange termijn om de boete naar draagkracht te voldoen. Daarom wordt [appellant] door de opgelegde boete onevenredig getroffen. De Afdeling is van oordeel dat aanleiding bestaat de boete te matigen met 50%, tot een bedrag van € 10.375,00.

[ECLI:NL:RVS:2022:2158](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving" (JnB 2022, 640).

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2022, 652

MK ABRS, 27-07-2022, 202100045/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens, appellant.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1 aanhef en onder sub f

AVG. BOETE. Voor een geslaagd beroep op artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG, moet aan drie voorwaarden zijn voldaan. Verwijzing naar het arrest van het EU-HvJ van 29 juli 2019, nr. C-40/17, [ECLI:EU:C:2019:629](#), waarin uitleg wordt gegeven aan artikel 7, onder f, van richtlijn 95/46, dat inhoudelijk gelijk is aan artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG. De eerste stap is dat het belang dat VoetbalTV i.c. nastreeft een gerechtvaardigd belang is. Als dat zo is, moet vervolgens worden beoordeeld of de verwerking van de persoonsgegevens noodzakelijk is voor de behartiging van dat gerechtvaardigde belang (de tweede stap). Daarbij wordt getoetst aan de proportionaliteit en subsidiariteit: is de inbreuk

voor de betrokkenen in verhouding tot het met de verwerking te dienen doel en kan het doel op een minder voor de betrokkenen nadelige wijze worden bereikt? De derde stap is dat er een afweging moet plaatsvinden tussen de belangen van de verantwoordelijke en de betrokkenen.

Besluit waarbij de AP aan VoetbalTV een boete opgelegd van € 575.000,00 voor het onrechtmatig verwerken van persoonsgegevens. [...]

Gerechvaardigd belang, artikel 6, lid 1, sub f, AVG

7. Volgens de AP is een "gerechvaardigd belang" een belang dat volgt uit de wet en niet, zoals VoetbalTV - en met haar de rechtbank in de bestreden uitspraak - menen, dat "gerechvaardigd belang" ieder belang is dat niet in strijd is met de wet. Daarmee heeft de rechtbank het begrip "gerechvaardigd belang" onjuist uitgelegd. Volgens de AP doet zich hier, gezien een grammaticale, wethistorische en wetsystematische interpretatie, geen gerechvaardigd belang voor. Het belang van VoetbalTV is zuiver commercieel van aard. VoetbalTV dient met haar activiteiten alleen een commercieel belang. Het is mede gezien de doelstelling van de AVG niet logisch dit begrip breed te interpreteren. Dit zou bovendien ook botsen met de uitleg van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), dat ook de privacy moet waarborgen. Het Hof van Justitie heeft zich op dit punt nog niet uitgelaten. De AP verzoekt de Afdeling daarom om prejudiciële vragen te stellen. Als er al een gerechvaardigd belang is, dan is de verwerking volgens de AP bovendien niet noodzakelijk. Bovendien dient de belangenafweging in het voordeel van de spelers uit te vallen.

7.1. Voor een geslaagd beroep op artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG, moet aan drie voorwaarden zijn voldaan. Dit volgt uit onder andere het arrest inzake Fashion ID van 29 juli 2019, nr. C-40/17, [ECLI:EU:C:2019:629](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2019/629/v01), waarin het Hof van Justitie uitleg geeft aan artikel 7, onder f, van richtlijn 95/46, dat inhoudelijk gelijk is aan artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG. De eerste stap is dat het belang dat VoetbalTV nastreeft een gerechvaardigd belang is. Als dat zo is, moet vervolgens worden beoordeeld of de verwerking van de persoonsgegevens noodzakelijk is voor de behartiging van dat gerechvaardigde belang (de tweede stap). Daarbij wordt getoetst aan de proportionaliteit en subsidiariteit: is de inbreuk voor de betrokkenen in verhouding tot het met de verwerking te dienen doel en kan het doel op een minder voor de betrokkenen nadelige wijze worden bereikt? De derde stap is dat er een afweging moet plaatsvinden tussen de belangen van de verantwoordelijke en de betrokkenen.

7.2. Volgens artikel 6, eerste lid onder f, van de AVG dient in een geval als dit vastgesteld te worden dat de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van de gerechvaardigde belangen van de verwerkingsverantwoordelijke of van een derde, behalve wanneer de belangen of de grondrechten en de fundamentele vrijheden van de betrokkene die tot bescherming van persoonsgegevens nopen, zwaarder wegen dan die belangen, met name wanneer de betrokkene een kind is.

7.3. De AP stelt zich op het standpunt dat VoetbalTV in dit geval geen gerechvaardigd belang heeft, omdat haar belang zuiver commercieel van aard is. Dat is geen in de wet neergelegd belang en kan daarom niet als gerechvaardigd worden gekwalificeerd. VoetbalTV wil geld verdienen met de verwerking van beelden van willekeurige (minderjarige) amateurvoetballers die daarvoor zelf geen toestemming hebben gegeven. Er bestaat volgens de AP geen recht om geld te mogen verdienen met de persoonsgegevens van anderen. Volgens de AP eindigt de toets daarom al bij de eerste stap. VoetbalTV stelt dat de AP ten onrechte haar belang als zuiver commercieel heeft gekwalificeerd. Zij heeft gesteld dat haar belang bij de verwerking van de persoonsgegevens is gelegen in a. de vergroting van de betrokkenheid en het spelplezier van voetballiefhebbers, inclusief dat van spelers

die in beeld worden gebracht, b. het kunnen uitvoeren van technische analyses voor/door trainers en/of analisten van de voetbalclubs en derde partijen en c. het bieden van de mogelijkheid aan onder andere spelers, vrienden en familieleden om wedstrijden op afstand (terug) te kunnen kijken, bijvoorbeeld als zij daarbij niet fysiek aanwezig kunnen zijn. Daarnaast heeft VoetbalTV een kanalisatiefunctie, omdat zij bijdraagt aan een hoger niveau van privacybescherming onder andere doordat zij het opnemen van wedstrijden via andere kanalen tegengaat.

8. Het is aan de verwerkingsverantwoordelijke om te stellen wat het belang bij de verwerking is, waarom die verwerking noodzakelijk is en dat hij hiernaar moet handelen. Het is aan de AP om te beoordelen wat de verwerkingsverantwoordelijke werkelijk doet, te bezien of gestelde belangen daarmee overeenkomen en ook werkelijk worden behartigd door de verwerking en of deze gerechtvaardigd zijn. Naar het oordeel van de Afdeling dient deze toets plaats te vinden in stap 1 en heeft de rechtbank dit dus terecht zo overwogen. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat in dit geval, gelet op de door VoetbalTV genoemde andere belangen, die niet van commerciële aard zijn, geen sprake is van een louter commercieel belang. De vraag of een uitsluitend commercieel belang op zichzelf een gerechtvaardigd belang in de zin van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG kan zijn, hoeft daarom niet te worden beantwoord. De AP heeft ten onrechte bij de beoordeling van de eerste voorwaarde de door VoetbalTV gestelde belangen, zoals hiervoor onder 7.2 weergegeven, niet meegewogen. Gelet op de aard van de activiteiten van VoetbalTV - het maken van beelden van voetbalwedstrijden en deze ter beschikking stellen aan derden, waaronder degenen die in beeld gebracht willen worden - is de verwerking van persoonsgegevens noodzakelijk voor meer dan alleen de commerciële belangen van VoetbalTV. De AP heeft dan ook op onjuiste gronden vastgesteld dat VoetbalTV in strijd met artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG heeft gehandeld.

9. Uit het voorgaande volgt dat beantwoording van de door de AP opgeworpen vraag niet nodig is voor de beoordeling van deze zaak. Gelet op de arresten van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit, ECLI:EU:C:1982:335, punt 10, en 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management, ECLI:EU:C:2021:799, punt 34, bestaat er geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen.

10. Uit het voorgaande volgt verder dat de rechtbank bij haar beoordeling terecht is gestopt bij stap 1. De AP heeft onvoldoende onderzoek gedaan naar stappen 2 en 3 zodat de opgelegde boete niet in stand kan blijven. De Afdeling ziet in deze zaak over een boete, mede gelet op hetgeen hiervoor onder 6.2 is overwogen, geen aanleiding voor het oordeel dat - zoals de AP in hoger beroep heeft gesteld - de rechtbank de AP de mogelijkheid had moeten bieden het gebrek aan het besluit van 16 juli 2020 te herstellen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:2173](#)

Bij deze uitspraak is een persbericht ("Geen boete voor VoetbalTV") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 653

Tussenuitspraak ABRS, 27-07-2022, 201909316/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2, 7:12 lid 1

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 2, aanhef en onder e, lid 3, lid 4, 26

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORGTTOESLAG. KINDGEBONDEN BUDGET.

TOESLAGPARTNER. ZUSSEN. I.c. heeft de Belastingdienst/Toeslagen de zus van [appellante] terecht als haar toeslagpartner aangemerkt voor de periode januari 2018 tot en met maart 2019. De wetgever heeft geen uitzondering gemaakt voor zussen die op grond van deze bepalingen als toeslagpartners worden aangemerkt.

TERUGVORDERING. EVENREDIGHEID. I.c. heeft de Belastingdienst/Toeslagen zijn besluiten om de te veel uitbetaalde voorschotten terug te vorderen dan wel te verrekenen, gelet op artikel 3:4, tweede lid, van de Awb, en gelet op de (leef)situatie van [appellante], onvoldoende gemotiveerd.

[...] Bij besluiten van 15 maart 2019 en 21 maart 2019 heeft de Belastingdienst/Toeslagen de (voorschotten) zorgtoeslag en het kindgebonden budget voor [appellante] voor 2018 en 2019 op nihil vastgesteld. [appellante] moet de teveel ontvangen voorschotten terugbetalen.

Bij besluit van 19 april 2019 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het daartegen gemaakte bezwaar van [appellante] ongegrond verklaard voor zover dit gaat over het toeslagjaar 2018. Bij besluit van 13 mei 2019 heeft de dienst het bezwaar deels gegrond verklaard voor zover dit gaat over het toeslagjaar 2019.

[...] Vaststelling

8. De Afdeling onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat, gelet op artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, en derde lid, van de Awir, de Belastingdienst/Toeslagen de zus van [appellante] terecht als haar toeslagpartner heeft aangemerkt voor de periode januari 2018 tot en met maart 2019. De wetgever heeft geen uitzondering gemaakt voor zussen die op grond van deze bepalingen als toeslagpartners worden aangemerkt. De feitelijke omstandigheden van de leefsituatie zoals door [appellante] geschetst, zijn daarom niet van belang voor het toeslagpartnerschap en de daaruit voortvloeiende lagere vaststelling van de toeslagen. De rechtbank is terecht en op goede gronden tot haar oordeel gekomen.

Het betoog slaagt niet.

Terugvordering

9. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de Belastingdienst/Toeslagen zijn besluiten om de te veel uitbetaalde voorschotten terug te vorderen dan wel te verrekenen, gelet op artikel 3:4, tweede lid, van de Awb, en gelet op de (leef)situatie van [appellante], onvoldoende gemotiveerd. De Afdeling neemt hierbij het volgende in aanmerking. De Belastingdienst/Toeslagen heeft de zus van [appellante] als haar toeslagpartner aangemerkt. Dit toeslagpartnerschap is voor het eerst ontstaan op 10 december 2018, kort voor het einde van het toeslagjaar, als gevolg van toepassing van het beleid van de dienst. Dit beleid houdt in dat indien meer dan twee meerderjarigen staan ingeschreven op hetzelfde adres, de Belastingdienst/Toeslagen, gelet op artikel 3, vierde lid, van de Awir, geen toeslagpartners aanwijst op grond van het tweede lid, aanhef en onder e, van dat artikel. Dit beleid geldt ook als twee zusters en een broer op hetzelfde adres staan ingeschreven. Toen de broer op 10 december 2018 niet meer op hetzelfde adres stond ingeschreven, heeft de dienst de zussen als toeslagpartners aangemerkt. Op grond van het toen geldende artikel 3, derde lid van de Awir, geldt het toeslagpartnerschap dan met terugwerkende kracht voor het hele jaar 2018. Dat betekent dat de zusters slechts 22 dagen zonder broer stonden ingeschreven op hetzelfde adres in het jaar 2018, dat op basis van deze omstandigheid de Belastingdienst/Toeslagen hen heeft aangemerkt als toeslagpartners, maar dat hij de toeslag voor het hele jaar 2018 heeft ingetrokken. De wetgever heeft dit artikel voorts inmiddels gewijzigd zodat voor toeslagjaren vanaf 2021 deze terugwerkende kracht niet langer geldt. De Belastingdienst/Toeslagen heeft deze feiten en omstandigheden niet betrokken bij zijn besluit om tot terugvordering over te gaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:2175](https://www.eclinet.nl/ECLI:NL:RVS:2022:2175)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 654

MK ABRS, 20-07-2022, 202104996/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 130, 132

WEGENVERKEERSWET 1994. ONGELDIGVERKLARING RIJBEWIJS. EDUCATIEVE MAATREGEL ALCOHOL EN VERKEER (EMA). Ongeldigverklaring rijbewijs omdat [appellant] zonder geldige reden niet is verschenen op de eerste EMA-cursusdag. I.c. wordt geoordeeld dat gelet op de grote gevolgen die het besluit tot ongeldigverklaring heeft voor [appellant], het in de gegeven omstandigheden op de weg van het CBR had gelegen om [appellant] opnieuw uit te nodigen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat [appellant] de kosten voor de EMA-cursus heeft voldaan en zich daarmee bereid heeft getoond tegen betaling aan de cursus deel te willen nemen.

[...] 2. Het CBR heeft het rijbewijs van [appellant] bij het besluit van 27 juli 2020, als gehandhaafd bij het besluit van 19 oktober 2020, op grond van artikel 132, tweede lid, van de Wvw 1994, per 3 augustus 2020 ongeldig verklaard omdat [appellant] zonder geldige reden niet is verschenen op de eerste EMA-cursusdag.

[...] 5.1. [appellant] heeft op 3 juni 2020 een brief van het CBR ontvangen waarin wordt aangegeven dat hij met het oog op de te volgen EMA-cursus zijn voorkeurslocatie en verhinderdata kan opgeven. Op 9 juni 2020 heeft [appellant] contact opgenomen met het CBR en zijn voorkeurslocatie doorgegeven. [appellant] heeft geen verhinderdata doorgegeven. Het CBR heeft op 9 juni 2020 aan [appellant] medegedeeld dat hij binnen drie weken een oproep voor de EMA-cursus kan verwachten. Bij aangetekende brief van 17 juni 2020 heeft het CBR [appellant] daadwerkelijk opgeroepen voor een EMA-cursus. In deze brief staat vermeld dat de EMA-cursus zal plaatsvinden op 16 juli, 23 juli, 30 juli en 13 augustus 2020. De aangetekend verzonden brief van het CBR van 17 juni 2020 is retour ontvangen omdat [appellant] op dat moment in het buitenland verbleef.

Tussen partijen is niet in geschil dat [appellant] ten tijde van het versturen van de eerdergenoemde brieven in het buitenland verbleef. Hoewel het CBR op 9 juni 2020 aan [appellant] heeft meegedeeld dat hij binnen drie weken een oproep voor een EMA-cursus kon verwachten heeft [appellant] in deze periode geen zorg gedragen voor het laten afhandelen van zijn post. Dit valt [appellant] aan te rekenen. Het CBR wist evenwel dat [appellant] de brief van 17 juni 2020 niet had ontvangen, omdat het deze brief retour heeft ontvangen. Dat vervolgens, op 2 juli 2020, een brief per gewone post is verstuurd, maakt het vorenstaande niet anders, omdat die brief is verstuurd buiten de termijn waarbinnen [appellant] de oproep kon verwachten. Daar komt bij dat uit de mededeling aan [appellant] dat hij binnen drie weken een oproep voor een EMA-cursus kon verwachten, niet zonder meer volgt dat [appellant] moest verwachten dat slechts een zeer korte termijn zou zijn gelegen tussen het doen van deze mededeling en de data waarop hij beschikbaar moest zijn voor deelname aan de cursus. Gelet op de grote gevolgen die het besluit van 19 oktober 2020 heeft voor [appellant], is de Afdeling van oordeel dat het in de gegeven omstandigheden op de weg van het CBR had gelegen om [appellant] opnieuw uit te nodigen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat [appellant] de kosten voor de EMA-cursus heeft voldaan en zich daarmee bereid heeft getoond tegen

betaling aan de cursus deel te willen nemen. Omdat de rechtbank tot een ander oordeel is gekomen, moet de uitspraak worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:2066](#)

JnB 2022, 655

MK ABRS, 20-07-2022, 202004176/1/A2

directie van de Dienst wegverkeer (hierna: de RDW).

Kentekenbewijzenrichtlijn 1, 2, 3, 4, 9

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 17

Schengenuitvoeringsovereenkomst 92, 100, 106

Wegenverkeerswet 1994, 26, 42, 48, 49, 52a

Kentekenreglement 6, 25, 25b

WEGENVERKEERSWET. KENTEKENBEWIJS. Afwijzing aanvraag voor inschrijving en tennaamstelling van een voertuig in het Nederlandse kentekenregister. In deze zaak staat centraal de betekenis van een door een andere lidstaat voor een voertuig afgegeven kentekenbewijs, bij het afgeven van een Nederlands kentekenbewijs voor dat voertuig door de RDW. I.c. heeft de RDW op grond van artikel 9 van de Kentekenbewijzenrichtlijn voorgaand aan de inschrijving van het voertuig van [appellant] in het kentekenregister SIS [Red: Schengen Informatiesysteem] kunnen raadplegen. Immers schrijft artikel 9 van de Kentekenbewijzenrichtlijn, in samenhang gezien met punt 9 van de considerans, een doeltreffend systeem van gegevensuitwisseling voor, op grond waarvan lidstaten nauw moeten samenwerken om beter te kunnen controleren, met name ter bestrijding van fraude en handel in gestolen auto's. Nu het voertuig in SIS gestolen is gemeld door de Franse autoriteiten en zij bij navraag hebben laten weten de signalering te handhaven, heeft de RDW gebruik kunnen maken van zijn bevoegdheid op grond van het bepaalde in artikel 49, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wvw 1994 om de inschrijving van het voertuig in het kentekenregister te weigeren. Voor de volledigheid merkt de Afdeling op dat het voorgaande niet betekent dat een weigering om een voertuig in te schrijven in het kentekenregister wegens een signalering in SIS voor onbepaalde tijd kan worden gehandhaafd. Na enig tijdsverloop kan een weigering alleen vanwege een signalering in SIS gevolgen hebben die onevenredig zijn in verhouding tot het in artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie neergelegde recht op eigendom. Gelet op het voorgaande hoefde de RDW in dit geval niet zonder meer uit te gaan van het Duitse kentekenbewijs en heeft zij de aanvraag van [appellant] terecht afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2022:2083](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang

JnB 2022, 656

MK ABRS, 20-07-2022, 202105268/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46, 5:51

Wet kinderopvang (Wko) 1.50, 1.62, 1.72

Besluit kwaliteit kinderopvang 1, 16, 18

WET KINDEROPVANG. BOETE. MATIGING. EVENREDIGHEID. I.c. mocht het college ervan uitgaan dat in de getoetste periode 33 overtredingen van de beroepskracht-kindratio hebben plaatsgevonden bij [opvang]. De stichting is er niet in geslaagd twijfel te zaaien over de juistheid van dat standpunt. Het college was verder bevoegd boetes op te leggen voor de vastgestelde overtredingen. Volgens het handhavingsbeleid en een vaste gedragslijn van het college bedraagt de boete in totaal € 110.000,00. Ter zitting bij de Afdeling heeft het college er blijk van gegeven dat bedrag te willen matigen met 10% tot € 99.000,00 vanwege de door de stichting getroffen structurele herstelmaatregelen. De Afdeling is van oordeel dat, gezien de omstandigheden van dit geval, laatstgenoemd boetebedrag niet evenredig is, en acht een verdere matiging van de boete met 50% passend en geboden.

[ECLI:NL:RVS:2022:2057](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving" (JnB 2022, 639).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven

JnB 2022, 657

Rechtbank Noord-Nederland, 12-07-2022 (publ. 15-07-2022), LEE 21/3542

Schadefonds Geweldsmisdrijven (het Schadefonds), verweerder.

Richtlijn 2004/80/EG (Richtlijn) 12

Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven (WSG) 3 lid 1 onder c

WET SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIVEN. SHOCKSCHADE. Afwijzing aanvraag om uitkering in verband met geleden shockschade. I.c. wordt geoordeeld dat uit de jurisprudentie en wetsvoorstel nr. 32 636 volgt dat slachtoffers van shockschade onder de WSG vallen. Het Schadefonds heeft vervolgens in zijn beleid een extra eis opgenomen, waardoor het voor deze slachtoffers moeilijker wordt om in aanmerking te komen voor een uitkering uit het Schadefonds. De rechtbank volgt het Schadefonds niet in zijn stelling dat het beleid dat op dit punt wordt gevoerd een buitenwettelijk begunstigend beleid is. Zij is van oordeel dat het Schadefonds in het beleid juist een extra drempel heeft opgeworpen voor het verkrijgen van een uitkering in verband met shockschade. Een beleidsregel die een wettelijke mogelijkheid om in aanmerking te komen voor een vergoeding van shockschade beperkt en niet in lijn is met artikel 12 van de Richtlijn, kan haar het oordeel van de rechtbank de toets van een redelijke beleidsbepaling niet doorstaan. Zij is van oordeel dat het bestreden besluit daarom niet in stand kan blijven.

[ECLI:NL:RBNNE:2022:2344](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 658

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-07-2022 (publ. 22-07-2022),
NL22.2064 tussenuitspraak II en NL22.2066 tussenuitspraak II

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

EVRM 3

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 4

ASIEL. Statushouders Bulgarije. Tussenuitspraak II. De rechtbank heeft verweerder in twee verschillende procedures in de gelegenheid gesteld zich nader te vergewissen bij de Bulgaarse autoriteiten over onder meer recente Bulgaarse wetgeving waarbij mogelijk een bevoegdheid tot intrekking, beëindiging of niet verlenging van internationale bescherming is gecreëerd die niet is vermeld in het Vluchtelingenverdrag en het Unierecht. Verweerder acht zich onder verwijzing naar de Afdelingsjurisprudentie niet gehouden nader onderzoek te doen en verzoekt om een einduitspraak. De rechtbank zal thans niet volstaan met het gegrond verklaren van het beroep. Het verbod op refoulement is absoluut, zodat ook de rechtbank zich moet vergewissen van de mogelijke gevolgen van verplichte terugkeer naar Bulgarije en een “arguable claim”, zoals eisers die in onderhavige procedure naar voren hebben gebracht, actief en grondig moet onderzoeken. De rechtbank zal zich daarom zelf wenden tot de Bulgaarse autoriteiten om de eerder geformuleerde vragen voor te leggen en zodoende zich ervan te vergewissen dat eisers gevrijwaard zullen blijven van een schending van hun grondrechten zoals vastgelegd in artikel 4 Handvest en artikel 3 EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:7460](https://eclis.nl/RBDHA:2022:7460)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 659

MK ABRS, 22-07-2022, 202201418/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Inbewaringstelling van gezinnen met minderjarige kinderen waarbij maatregelen van bewaring die betrekking hadden op de kinderen ontbreken, voldoet niet aan de bij of krachtens de Vw 2000 gestelde vereisten voor rechtmatige vrijheidsontneming. Dit is ook zo wanneer de staatssecretaris de kinderen weliswaar in de maatregelen van de ouders heeft vermeld en een afweging van hun belangen heeft gemaakt, maar geen expliciete maatregel aan hen heeft opgelegd.

3.1. In het geval van inbewaringstelling van gezinnen met minderjarige kinderen waarbij maatregelen van bewaring die betrekking hadden op de kinderen ontbraken, heeft de Afdeling eerder overwogen dat vrijheidsontneming zonder een daartoe strekkende schriftelijke maatregel, waarin de redenen voor de vrijheidsontneming uiteen zijn gezet, niet aan de bij of krachtens de Vw

2000 gestelde vereisten voor rechtmatige vrijheidsontneming voldoet. De Afdeling verwijst naar haar uitspraken van 23 november 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY4694](#) en 10 januari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ4524](#).

Die rechtspraak is ook van toepassing in deze zaak waarin de staatssecretaris de kinderen weliswaar in de maatregelen van de ouders heeft vermeld en een afweging van hun belangen heeft gemaakt, maar geen expliciete maatregel aan hen heeft opgelegd. Een aan een vreemdeling expliciet opgelegde schriftelijke maatregel is namelijk van belang voor de toegang tot rechtsmiddelen. De Afdeling verwijst naar het arrest van het EHRM van 19 januari 2012, Popov tegen Frankrijk, [ECLI:CE:ECHR:2012:0119JUD003947207](#), punt 124. Kinderen die met hun ouders in bewaring worden gesteld moeten ook zelfstandig rechtstreeks toegang tot rechtsmiddelen hebben. De vreemdelingen klagen daarom terecht dat de rechtbank door te overwegen dat uit de maatregel van de moeder afdoende blijkt dat deze ook voor de kinderen geldt, niet heeft onderkend dat een bewaringsmaatregel moet worden opgelegd aan een vreemdeling die in bewaring wordt gesteld. Omdat in dit geval niet expliciet maatregelen van bewaring aan de kinderen zijn opgelegd, is de bewaring van de kinderen vanaf het begin onrechtmatig geweest. Deze onrechtmatigheid werkt door in de bewaring van de ouders. Hoewel de kinderen feitelijk bij hun ouders in bewaring hebben verbleven, zijn zij niet op de wettelijk voorgeschreven wijze in bewaring gesteld. De motivering in de maatregelen van bewaring van de ouders is dus onjuist, omdat in deze maatregelen wordt aangenomen dat het gezin als geheel rechtmatig in bewaring is gesteld. Gelet op het voorgaande is de bewaring van de ouders ook onrechtmatig.

[ECLI:NL:RVS:2022:2101](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 660

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 21-07-2022 (publ. 22-07-2022), NL21.5187
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 1

PROCESRECHT. De staatssecretaris heeft de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd niet in behandeling genomen omdat Malta verantwoordelijk is voor de behandeling daarvan. In de tussenuitspraak heeft de rechtbank geoordeeld dat dit besluit nog niet voldoende was gemotiveerd en heeft de rechtbank de staatssecretaris in de gelegenheid gesteld het gebrek te herstellen. De staatssecretaris heeft vervolgens het besluit ingetrokken. Eiser heeft het door hem ingestelde beroep niet ingetrokken en aangegeven dat het beroep zich nu ook richt tegen het niet tijdig nemen van een besluit op zijn aanvraag.

De rechtbank oordeelt ten eerste dat eiser geen procesbelang meer heeft bij beoordeling van het beroep tegen het inmiddels ingetrokken besluit.

Verder oordeelt de rechtbank dat de beslistermijn in het geval van eiser nog niet is aangevangen. Het is niet gebleken dat Nederland verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van eiser, omdat de overdrachtstermijn nog niet is verstreken. Het is ook niet gebleken dat de staatssecretaris de behandeling van de asielaanvraag van eiser aan zich heeft getrokken. Uit artikel 42, eerste lid en zesde lid, van de

Vw 2000 volgt dat de beslistermijn bij de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, aanvangt op het tijdstip waarop overeenkomstig de Dublinverordening wordt vastgesteld dat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Dat is niet het geval en dat maakt dat de beslistermijn van artikel 42, eerste lid, van de Vw 2000 nog niet is aangevangen, en dus ook nog niet is verstreken. Het beroep tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag is niet-ontvankelijk.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:7225](#)

[Naar inhoudsopgave](#)